

Els dos lleons

Un dia d'estiu, a les muntanyes de Vallirana (Barcelona), dos escriptors enraonaven del diví i l'humà mentre prenien el sol en sengles matalassos damunt l'aigua d'una piscina, que és com cal parlar del diví i l'humà. L'un (el més gran) va proposar a l'altre (el més jove) d'escriure un llibre conjuntament, però no a quatre mans, sinó a dos caps, és a dir, que cada u fes una part de l'obra, diferent, però que estiguessin vinculades d'alguna manera. Una encaixada de mans va fixar el compromís i, just aleshores, algú va passar prop d'ells i va immortalitzar l'escena en una foto. Tots dos, amb la mateixa samarreta de Bob Dylan per a més simbiosi, van quedar retratats. I mai més ben dit.

Aquests escriptors eren en Jordi Sierra i Fabra (Barcelona, 1947) i l'Antonio García Teijeiro (Vigo, 1952), contista l'un, poeta l'altre. Heus aquí quin projecte més curiós i excitant.

Però de quina manera es podia vincular la narrativa i la poesia en un mateix llibre?

L'excitació es va apoderar dels dos escriptors i no van poder descansar durant els mesos següents fins que no van encertar la fórmula definitiva. Al desembre, en Jordi va proposar que ell escriuria 31 contes curts, molt curts (cosa ben estranya en ell), i que al seu torn, i d'acord amb els contes, l'Antonio faria 31 poemes. L'Antonio va trobar que el veritable repte seria que ho fessin tot a mitges, és a dir: que la meitat fossin contes originals a partir dels quals ell faria el mateix nombre de poemes, i viceversa, que l'altra meitat fossin poemes originals sobre els quals en Jordi hauria d'imaginar la mateixa quantitat de contes.

El projecte va quedar pactat i al gener van començar la feina que va concloure feliçment, altra vegada, a les muntanyes de Vallirana, l'estiu de l'any següent.

Contes i poemes per a un mes qualsevol és, doncs, una experiència única i molt especial, el resultat de la fusió de dues ments inquietes en una de sola, una cosa insòlita en les lletres hispàniques. La narrativa i la poesia mai no havien caminat tan plegades com en aquest llibre, que és prova de la convivència harmònica de tot el que sigui literatura i deixi entreveure aquesta saba tan adrenolítica que és l'amor. Amor per l'escriptura o la lectura. Amor per la creació. Amor pel progrés constant i la recerca de noves fórmules de comunicació. Amor per la demostració que no està tot fet i que encara hi ha camins i camins per explorar.

Però hi ha una tercera en discòrdia que no per això és menys important: la Raquel Aparicio, il·lustradora, el tercer pilar d'aquest tamboret literari que s'ha encarregat de crear les imatges d'aquesta nova edició. La seva feina és la més directa, perquè es veu de seguida. Ella va donar forma visual a les fantasies dels dos cervells pensants i escriptors.

I per què 31 contes i poemes i no 57 o 109?
I per què aquest pròleg es titula «Els dos lleons»?

Pel que fa a la primera pregunta, direm que el nombre va ser del tot natural. Un mes té 31 dies com a màxim, de manera que un conte i un poema per dia... en van sortir 31. I també es pot llegir al febrer o els mesos que tenen 30 dies. Pel que fa a la segona pregunta, la resposta encara és més significativa: tant en Jordi com l'Antonio són lleó. I això és gairebé una definició, una targeta d'identitat, una matrícula, un segell indeleble. El fet de ser lleó és... un crit poderós. En Jordi va néixer un 26 de juliol i l'Antonio, un 13 d'agost.

Qui va escriure primer cada cosa? La resposta és ben senzilla. Els dies senars corresponen als poemes que l'Antonio va engendrar primerament i en els quals en Jordi es va inspirar per fer els contes. I els dies parells, al contrari, de primer els contes i, basats en els contes, els poemes.

En Jordi va escriure els contes en els aeroports i hotels de molts racons de món, imbuït per mil influències diverses, i vol remarcar que n'hi ha que són molt antics i que estan reescrits per a aquesta obra. Així mateix, n'hi ha dos que provenen de sengles llegendes populars: «Els enviats

del rei», d'una narració xinesa, i «La sort té dues cares», d'una de mexicana. L'Antonio va escriure els poemes en el seu estudi personal, acompanyat de centenars de llibres i milers d'harmonies procedents de la música amb la qual, en aquest cas, es va embolcallar per crear la seva màgia: el jazz.

Ara, tant l'un com l'altre saben que això tot just ha començat a caminar.

Narrativa i poesia, de costat, et cerquen juntament a tu.

Amb amor.

Aquest llibre va néixer gràcies a l'ajut de la Susi (tecles, correus electrònics, fotografia i inspiracions diverses), altre cop de l'Antonia (assistent i correctora) i de l'amor constant dels nostres fills: l'Antón, en Dani, la Georgina i la Noa (seguint l'ordre alfabètic, no el de les edats o les capacitats). A tots plegats, gràcies harmòniques.

EL GRAN LLEÓ